

บันทึก

เรื่อง หรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการนำรถจักรยานยนต์ออกวิ่งรับจ้างรับคนโดยสาร

กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๖๑๐.๐๓/๑๖๔๐๔ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๓๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ในปัจจุบันได้มีบุคคลนำรถจักรยานยนต์ออกวิ่งรับส่งคนโดยสารในเส้นทางต่าง ๆ ทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัดเป็นจำนวนมาก ซึ่งกรมตำรวจพิจารณาแล้วเห็นว่า กฎหมายว่าด้วยรถยนต์และกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกยังไม่มีบทบัญญัติที่กำหนดการควบคุมในเรื่องดังกล่าวไว้ โดยเฉพาะ จึงเกิดปัญหาว่าการนำรถจักรยานยนต์ออกวิ่งรับจ้างรับส่งคนโดยสารตามเส้นทางต่าง ๆ เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายหรือไม่ ซึ่งในเรื่องนี้กรมตำรวจมีความเห็นแตกต่างกันเป็นสองฝ่าย คือ

ฝ่ายแรก มีความเห็นว่า มาตรา ๒๒^๑ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดใช้รถยนต์อื่นนอกจากรถยนต์โดยสารประจำทางรับจ้างรับคนโดยสารซึ่งเสียค่าโดยสารเป็นรายตัวตามระยะทางในทางที่ได้รับอนุญาตให้มีรถยนต์โดยสารประจำทางหรือในเขตจากทางนั้นไม่เกินหนึ่งร้อยเมตร และถ้าผู้ใดฝ่าฝืนจะมีความผิดตามมาตรา ๖๐^๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่กรณีนี้เป็นการนำเอารถจักรยานยนต์ออกวิ่งรับจ้างรับคนโดยสารตามรายทางที่ได้รับอนุญาตให้มีรถยนต์โดยสารประจำทาง ซึ่งตามมาตรา ๔^๓ แห่ง

^๑ มาตรา ๒๒ ห้ามมิให้ผู้ใดใช้รถยนต์อื่นนอกจากรถยนต์โดยสารประจำทางรับจ้างรับคนโดยสารซึ่งเสียค่าโดยสารเป็นรายตัวตามระยะทางในทางที่ได้รับอนุญาตให้มีรถยนต์โดยสารประจำทางหรือในเขตจากทางนั้นไม่เกินหนึ่งร้อยเมตร

ความในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับในกรณีที่เป็นารับจ้างรับส่งนักเรียน คนงาน นักท่องเที่ยว หรือการรับส่งผู้โดยสาร เป็นครั้งคราวซึ่งได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายทะเบียน

^๒ มาตรา ๖๐ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๖ วรรคสองและวรรคสาม มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๖ หรือมาตรา ๕๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

^๓ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“รถ” หมายความว่า รถยนต์ รถจักรยานยนต์ รถพ่วง รถบดถนนรถแทรกเตอร์ และรถอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“รถยนต์” หมายความว่า รถยนต์สาธารณะ รถยนต์บริการ และรถยนต์ส่วนบุคคล

“รถยนต์สาธารณะ” หมายความว่า

(๑) รถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด ซึ่งได้แก่รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารไม่เกินเจ็ดคนที่ใช้รับจ้างระหว่างจังหวัด โดยรับส่งคนโดยสารได้เฉพาะที่นายทะเบียนกำหนด

(๒) รถยนต์รับจ้าง ซึ่งได้แก่รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารไม่เกินเจ็ดคน หรือ

พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ คำว่า “รถ” หมายความว่า รถยนต์ รถจักรยานยนต์ ฯลฯ และคำว่า “รถยนต์” หมายความว่า รถยนต์สาธารณะ รถยนต์บริการ และรถยนต์ส่วนบุคคล ดังนั้น เมื่อรถจักรยานยนต์ไม่อยู่ในความหมายของคำว่า “รถยนต์” การนำรถจักรยานยนต์มาวิ่งรับจ้างรับคนโดยสารซึ่งเสียค่าโดยสารเป็นรายตัวตามรายการทางที่ได้รับอนุญาตให้มีรถยนต์โดยสารประจำทาง จึงไม่เป็นความผิดตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ สำหรับในส่วนที่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้น เมื่อมาตรา ๕^๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติไว้อย่างชัดแจ้งว่าไม่ใช่บังคับแก่รถจักรยานยนต์ การนำรถจักรยานยนต์มาวิ่งทับเส้นทางดังกล่าว จึงไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

ฝ่ายที่สอง มีความเห็นว่า การนำรถจักรยานยนต์ออกวิ่งรับจ้างรับคนโดยสารไม่มีกฎหมายบัญญัติให้กระทำได้เหมือนกรณีรถยนต์โดยสารรับจ้าง เมื่อคำว่า “รถ” ในมาตรา ๒๑^๕ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มิได้นิยามความหมายไว้เป็นอย่างอื่น ย่อมมี

รถยนต์สาธารณะอื่นนอกจากรถยนต์โดยสารประจำทาง

“รถยนต์บริการ” หมายความว่า รถยนต์บรรทุกคนโดยสารหรือให้เช่าซึ่งบรรทุกคนโดยสารไม่เกินเจ็ดคน ดังต่อไปนี้

(๑) รถยนต์บริการธุรกิจ ซึ่งได้แก่รถยนต์ที่ใช้บรรทุกคนโดยสารระหว่างท่าอากาศยาน ท่าเรือเดินทะเล สถานีขนส่ง หรือสถานีรถไฟกับโรงแรมที่พักอาศัย ที่ทำการของผู้โดยสารหรือที่ทำการของผู้บริการธุรกิจนั้น

(๒) รถยนต์บริการทัศนาจร ซึ่งได้แก่รถยนต์ที่ผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวใช้รับส่งคนโดยสารเพื่อการท่องเที่ยว

(๓) รถยนต์บริการให้เช่า ซึ่งได้แก่รถยนต์ที่จัดไว้ให้เช่าซึ่งมิใช่เป็นการเช่าเพื่อนำไปรับจ้างบรรทุกคนโดยสารหรือสิ่งของ

“รถยนต์ส่วนบุคคล” หมายความว่า รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคน หรือรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลซึ่งมิได้ใช้ประกอบการขนส่งส่วนบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก

“รถจักรยานยนต์” หมายความว่า รถที่เดินด้วยกำลังเครื่องยนต์หรือกำลังไฟฟ้าและมีล้อไม่เกินสองล้อ ถ้ามีพ่วงข้างมีล้อเพิ่มอีกไม่เกินหนึ่งล้อและให้หมายความรวมถึงรถจักรยานที่ติดเครื่องยนต์ด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ

“ มาตรา ๕ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

(๑) การขนส่งโดยรถยนต์ทหารตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ทหาร

(๒) การขนส่งโดยรถยนต์รับจ้างที่บรรทุกผู้โดยสารไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัดที่บรรทุกผู้โดยสารไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์บริการที่บรรทุกผู้โดยสารไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินสิบสองคน รถยนต์ส่วนบุคคลที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันกิโลกรัม รถยนต์สามล้อ รถจักรยานยนต์ และรถแทรกเตอร์ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

(๓) การขนส่งตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ มาตรา ๒๑ ห้ามมิให้ผู้ใดใช้รถไม่ตรงตามประเภทที่จดทะเบียนไว้เว้นแต่ในกรณีดังต่อไปนี้

ความหมายรวมไปถึงรถทุกประเภทที่มีระบุไว้ในพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ การนำรถจักรยานยนต์มาวิ่งรับจ้างรับคนโดยสาร จึงน่าจะมีความผิดฐานใช้รถผิดประเภทไปตามที่จดทะเบียนไว้ ตามนัยมาตรา ๒๑ และมาตรา ๖๐^๖ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

กระทรวงมหาดไทยเห็นว่าปัญหานี้เป็นปัญหาการตีความข้อกฎหมายที่สำคัญต่อการปฏิบัติหน้าที่ และในปัจจุบันมีกลุ่มบุคคลประกอบกิจการดังกล่าวเป็นจำนวนมาก กระทรวงมหาดไทยจึงได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวเพื่อจะได้ถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

ในการพิจารณาปัญหาที่ขอหรือมานี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ได้รับฟังคำชี้แจงเพิ่มเติมจากผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมตำรวจ) และผู้แทนกระทรวงคมนาคม (กรมการขนส่งทางบก) โดยผู้แทนกระทรวงมหาดไทยได้ชี้แจงว่า กรมตำรวจได้รับคำร้องเรียนจากเจ้าของรถยนต์โดยสารประจำทางว่า มีบุคคลหลายกลุ่มนำรถจักรยานยนต์ออกวิ่งรับจ้างรับคนโดยสารตามเส้นทางของตนและจำนวนผู้ประกอบกิจการดังกล่าวได้เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ กรมตำรวจเห็นว่าการใช้รถจักรยานยนต์รับจ้างรับคนโดยสารตามเส้นทางรถยนต์โดยสารประจำทางนั้นอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่คนโดยสารได้มาก สมควรที่จะต้องมีการควบคุม จึงได้นำปัญหาดังกล่าวขึ้นมาพิจารณาว่า จะมีกฎหมายใดที่จะนำมาใช้ควบคุมการกระทำดังกล่าวได้หรือไม่ ซึ่งกรมตำรวจมีความเห็นแบ่งออกเป็นสองฝ่าย รายละเอียดปรากฏตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๖๑๐.๐๓/๑๖๔๐๔ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๓๐ ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น และผู้แทนกระทรวงมหาดไทยได้ชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเห็นของฝ่ายที่สองว่า การจดทะเบียนรถจักรยานยนต์นั้นไม่มีการแบ่งแยกเป็นรถจักรยานยนต์สาธารณะ รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลหรืออื่นๆ เหมือนกับกรณีของรถยนต์ โดยจะจดทะเบียนเป็นรถจักรยานยนต์เท่านั้น แต่การจดทะเบียนรถยนต์นั้นจะต้องระบุด้วยว่าจะจดทะเบียนเป็นรถยนต์สาธารณะ รถยนต์บริการ หรือรถยนต์ส่วนบุคคล ป้ายทะเบียนของรถยนต์แต่ละประเภทจะมีสีต่างกัน และหมวดอักษรที่ใช้ในรถยนต์แต่ละประเภทที่จดทะเบียนก็จะแตกต่างกัน เช่น รถยนต์สาธารณะซึ่งแบ่งออกเป็นรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัดและรถยนต์รับจ้าง จะใช้ป้ายทะเบียนสีเหลืองเหมือนกัน แต่หมวดอักษรที่ใช้ในป้ายทะเบียนจะเป็นคนละหมวดอักษรกัน รถยนต์บริการจะใช้ป้ายทะเบียนสีเขียว และในป้าย

(๑) การใช้รถยนต์บริการธุรกิจหรือรถยนต์บริการทัศนจรในกิจการส่วนตัว

(๒) การใช้รถยนต์สาธารณะในกิจการส่วนตัว โดยมีข้อความแสดงไว้ที่รถนั้นให้เห็นได้ง่ายจากภายนอกว่าใช้ในกิจการส่วนตัว

(๓) การใช้รถยนต์สาธารณะบรรทุกของที่ติดตัวไปกับผู้โดยสาร

(๓ ทวิ) การใช้รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันกิโลกรัมเป็นรถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคน หรือใช้รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเป็นรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล

(๔) ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

^๖ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒)

ทะเบียนจะใช้หมวดอักษรอีกหมวดหนึ่งต่างหาก รถยนต์ส่วนบุคคลจะใช้ป้ายทะเบียนสีขาว กรณีของรถยนต์ส่วนบุคคลซึ่งตามกฎหมายแบ่งออกเป็นรถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคนนั้น ในการจดทะเบียนถือว่าเป็นลักษณะของรถยนต์ไม่ใช่ประเภทของรถยนต์ เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของรถจักรยานยนต์แล้วเห็นว่า เป็นรถที่น่าจะใช้เป็นรถส่วนบุคคลเท่านั้น ไม่น่าจะมีลักษณะเป็นรถที่มีวัตถุประสงค์จะให้เกิดการใช้ในการรับจ้างเป็นรถสาธารณะ การใช้รถจักรยานยนต์ออกวิ่งรับจ้างรับคนโดยสาร จึงน่าจะเป็นการใช้รถไม่ตรงตามประเภทที่จดทะเบียนไว้ อันเป็นความผิดตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และการนำเอารถจักรยานยนต์ออกวิ่งรับจ้างรับคนโดยสารนี้ กฎหมายไม่ได้บัญญัติว่าให้กระทำได้ การกระทำดังกล่าวจึงไม่น่าจะชอบด้วยกฎหมาย

ผู้แทนกระทรวงคมนาคม (กรมการขนส่งทางบก) ได้ชี้แจงว่า ปัญหาการนำเอารถจักรยานยนต์ออกวิ่งรับจ้างรับคนโดยสารในเส้นทางที่ได้รับอนุญาตให้มีรถยนต์โดยสารประจำทางนี้ นิติกรของกรมการขนส่งทางบกก็มีความเห็นเป็นสองฝ่ายเช่นเดียวกับกรมตำรวจ แต่ในเรื่องนี้ อธิบดีกรมการขนส่งทางบกได้มีความเห็นเด็ดขาดแล้วว่า การกระทำดังกล่าวไม่เป็นความผิดทั้งตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และในเรื่องนี้ กรมการขนส่งทางบกยังไม่ได้กำหนดนโยบายไว้แต่อย่างใด เพราะเห็นว่าไม่ใช่เป็นปัญหาที่สำคัญ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ได้พิจารณาปัญหาที่ขอหารือมาประกอบกับคำชี้แจงเพิ่มเติมของผู้แทนกระทรวงมหาดไทยและผู้แทนกระทรวงคมนาคมแล้ว มีความเห็นว่า ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยคือ การนำรถจักรยานยนต์ออกวิ่งรับจ้างรับคนโดยสารตามเส้นทางต่าง ๆ เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายหรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) เห็นว่า ในเรื่องนี้มีกฎหมายที่ควรนำมาพิจารณาสามฉบับด้วยกัน คือ พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ สำหรับพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มีบทบัญญัติที่การพิจารณาเกี่ยวกับปัญหานี้ คือ มาตรา ๒๑^๓ และมาตรา ๒๒^๔ มาตรา ๒๑ ได้บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดใช้รถไม่ตรงตามประเภทที่จดทะเบียนไว้เว้นแต่ในกรณีดังต่อไปนี้...” เจตนารมณ์ของมาตรา ๒๑ ดังกล่าวมีเจตนาจะควบคุมการใช้รถให้ตรงตามประเภทที่ได้ระบุไว้ในจดทะเบียน เช่น รถยนต์ที่จดทะเบียนไว้เป็นประเภทรถยนต์ส่วนบุคคลจะนำมาใช้เป็นรถสาธารณะไม่ได้ สำหรับรถจักรยานยนต์นั้นเมื่อไม่ได้มีการแบ่งแยกการจดทะเบียนเป็นประเภทต่าง ๆ ดังเช่นรถยนต์ การใช้รถจักรยานยนต์จึงไม่อยู่ในขอบข่ายการใช้บังคับของมาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๑ นี้ น่าจะมีเจตนาที่จะใช้บังคับแต่เฉพาะกับรถยนต์ เพราะในการจดทะเบียนรถยนต์จะต้องมีการระบุประเภทเอาไว้ว่าเป็นรถยนต์สาธารณะ รถยนต์บริการ หรือรถยนต์ส่วนบุคคล ส่วนมาตรา ๒๒ นั้นบัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใด

^๓ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๕)

^๔ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

ใช้รถยนต์อื่นนอกจากรถยนต์โดยสารประจำทางรับจ้างรับคนโดยสาร ซึ่งเสียค่าโดยสารเป็นรายตัวตามรายทางในทางที่ได้รับอนุญาตให้มีรถยนต์โดยสารประจำทาง...” และมาตรา ๕^๙ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้นิยามคำว่า รถ ไว้ว่าหมายความว่า รถยนต์ รถจักรยานยนต์ รถพ่วง รถบดถนน รถแทรกเตอร์ และรถอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และรถยนต์ หมายความว่า รถยนต์สาธารณะ รถยนต์บริการ และรถยนต์ส่วนบุคคล เมื่อมาตรา ๒๒ ห้ามเฉพาะการใช้รถยนต์อื่นนอกจากรถยนต์โดยสารประจำทางรับจ้างรับคนโดยสาร การใช้รถจักรยานยนต์รับจ้างรับคนโดยสารจึงไม่เป็นความผิดตามมาตรา ๒๒ เพราะรถจักรยานยนต์มีใช้รถยนต์

สำหรับพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้น มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า พระราชบัญญัติการขนส่งทางบกพ.ศ. ๒๕๒๒ ไม่ใช่บังคับแก่รถจักรยานยนต์ การใช้รถจักรยานยนต์รับจ้างรับคนโดยสารจึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การใช้รถจักรยานยนต์ต้องอยู่ภายใต้บังคับของข้อ ๓^{๑๐} ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่กำหนดว่ารถจักรยานยนต์ให้บรรทุกของได้ไม่เกิน ๕๐ กิโลกรัม หรือบรรทุกคนได้ไม่เกินจำนวนที่นั่ง แต่ให้ซ้อนท้ายได้เพียงคนเดียว ถ้าเป็นรถจักรยานยนต์ที่มีพ่วงข้าง ให้บรรทุกของได้ไม่เกิน ๑๕๐ กิโลกรัม หรือบรรทุกคนได้ไม่เกินจำนวนที่นั่ง ทั้งนี้ ไม่รวมผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ดังกล่าวด้วย ถ้าหากรถจักรยานยนต์บรรทุกคนโดยสารเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ก็มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาทตามมาตรา ๑๕๐^{๑๑} แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

สำหรับความเห็นของกรมตำรวจฝ่ายที่สองที่ว่า การนำรถจักรยานยนต์ออกวิ่งรับจ้างรับคนโดยสารไม่มีกฎหมายบัญญัติให้กระทำได้เหมือนกรณีรถยนต์โดยสารรับจ้าง การ

^๙ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๓)

^{๑๐} ข้อ ๓ ให้บรรทุกของหรือคนไม่รวมผู้ขับขี่ได้ไม่เกินอัตราดังต่อไปนี้

(๑) รถจักรยานยนต์ ให้บรรทุกของไม่เกิน ๕๐ กิโลกรัม หรือบรรทุกคนไม่เกินจำนวนที่นั่ง แต่ให้ซ้อนท้ายได้เพียงคนเดียว

(๒) รถจักรยานยนต์ที่มีพ่วงข้าง ให้บรรทุกของไม่เกิน ๑๕๐ กิโลกรัมหรือบรรทุกคนไม่เกินจำนวนที่นั่ง

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๑} มาตรา ๑๕๐ ผู้ใด

(๑) ไม่ปฏิบัติตามระเบียบหรือประกาศที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๑๔ วรรคสอง

(๒) ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๑๓ วรรคสอง

(๓) ไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๔

(๔) ชัดคำสั่งเจ้าพนักงานจราจรซึ่งสั่งตามมาตรา ๑๑๓ หรือ

(๕) ชัดคำสั่งเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๑๔๐ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

กระทำได้กล่าวจึงไม่น่าจะชอบด้วยกฎหมายนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา(กรรมการร่างกฎหมาย
 ครั้งที่ ๒) เห็นว่า จะตีความกฎหมายในลักษณะดังกล่าวนั้นมิได้ เพราะการใช้รถจักรยานยนต์
 ออกวิ่งรับจ้างรับคนโดยสารนั้นเป็นการใช้ทรัพย์สินเพื่อประกอบอาชีพซึ่งเป็นสิทธิเสรีภาพตามที่
 รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองไว้ ถ้าไม่มีกฎหมายจำกัดสิทธิหรือห้ามไว้อย่างชัดเจนแล้ว
 ประชาชนทุกคนย่อมสามารถกระทำได้ แต่ถ้าการประกอบอาชีพใดมีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์
 วิธีการและเงื่อนไขของการประกอบอาชีพนั้นไว้ การประกอบอาชีพนั้นต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์
 วิธีการ และเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดดังเช่น การห้ามการนำรถยนต์อื่นนอกจากรถยนต์โดยสาร
 ประจำทางออกวิ่งรับจ้างรับคนโดยสารตามมาตรา ๒๒ เว้นแต่การรับจ้างรับส่งนักเรียน คนงาน
 นักท่องเที่ยว หรือการรับส่งผู้โดยสารเป็นครั้งคราว ซึ่งได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายทะเบียน
 ฉะนั้น เมื่อยังไม่มีกฎหมายจำกัดสิทธิหรือห้ามการนำรถจักรยานยนต์มารับจ้างรับคนโดยสาร
 การนำรถจักรยานยนต์ออกวิ่งรับจ้างรับคนโดยสารตามเส้นทางต่าง ๆ จึงไม่เป็นความผิดตาม
 กฎหมาย

(ลงชื่อ) อมร จันทรมบูรณ์

(นายอมร จันทรมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑